

ca, etc. (Psal. cxviii, 25). Manibus autem capillos evel-
lens, frontemque percutiens, pavimento lacrymarum
guttas aspergens, veniam impetrare poscebat. Cum-
que tempus accederet, quo munus ad altare solebat
offerre, surgens est ingressus. Cum vero obtulisset,
sicuti solitus erat, et intra cancellos stetit, rursus Am-
brosius non acquievit, sed locorum differentiam edo-
cuit. Et primo quæsit quid ibidem exspectaret. Im-
peratore autem dicente, sustinere se sacrorum minis-
trorum præceptionem, per archidiaconum remanda-
vit: O imperator, interiora loca tantum sacerdotibus
sunt collocata, quæ nec cæteri ingredi, nec contingere
permittuntur. Egredere ergo, et hanc exspectationem
cum cæteris habe communem; purpura namque im-
peratores, non sacerdotes facit. Tunc fidelissimus
imperator etiam hanc traditionem gratantî animo
suspiciens remandat: Non audaciæ causa intra can-
cellos mansi, sed hanc consuetudinem in Constanti-
nopolitana urbe esse cognovi: unde ago gratias pro
hujusmodi medicina. Tali ergo et tanta virtute et
præsul et imperator clarebant. Ego namque utrius-
que opus admirari (soleo) illius fiduciam, hujus
obedientiam, id est fiduciam sacerdotis, obedientiam
regis, illius zeli fervorem, hujus fidei puritatem.
Igitur eximium opus nunc narratum est, quod te po-
test excitare, o sanctissima mater, in custodia mul-
tarum virtutum. Hæc enim Theodosii christianissi-
mi principis, et beatissimi Ambrosii pontificis con-
tentio sancta provocat hominem ad sperandum ven-
iam peccatorum, ob quam maxime causam hanc
sanctam contentionem tibi scribere studui. Provocat
etiam ad charitatem, humilitatem obedientiamque
sectandam, quas virtutes in principio hujus admo-
nitionis tuæ dilectioni commendare curavi. De qui-
bus ergo virtutibus te in principio hujus exhortatio-
nis admonui, de ipsis te et in fine admoneo, quatenus
bonum quod cœpisti, perseveranti fine percipias.

A Provocat etiam durum et lapideum cor ad lacrymas
profluendas, incitat ad zeli fervorem. Deprecor vero
dilectionem tuam, ut hunc actum, hanc sanctissi-
mam pœnitentiam piissimi principis, et zelum san-
ctissimi pontificis crebro legas, quia magnus animi
profectus in ea latet. Si itaque ea, quæ sanctitati
tuæ scripsi, prudentissima mater, perficere potueris
opere, id est, si prorsus a te omnia vitia repuleris,
et quæ in hac admonitione narrantur bona, custodire
volueris, scito, quod tuis viribus hoc non facias, sed
inspirante et adjuvante, qui dicit in Evangelio:
Sine me nihil potestis facere (Joan. xv, 5). Sed nec
cogitare quidem aliquid boni valemus nisi illo ope-
rante, illo donante, a quo omne bonum procedit.
Audi quoque attente, quid Dominus de hac causa
per Jeremiam prophetam dicit: *Non gloriatur sapiens
in potentia sua, et non gloriatur fortis in fortitudine
sua, et non gloriatur dives in divitiis suis, sed in hoc
gloriatur, qui gloriatur: scire et intelligere et nosse
me* (Jer. ix, 23). Per hæc enim verba cum fumo au-
feretur superbia; quia sapientia et fortitudo et om-
nes opes reputantur in nihilum, et ista et sola gloria-
tio, ut sciat et intelligat quod ipse sit Dominus, qui
facit misericordiam, iudicium et justitiam nostram.
Ex isto quoque loco sumpsit apostolus Paulus, quod
ad Corinthios scripsit: *Fratres, qui gloriatur, in Do-
mini gloriatur* (II Cor. x, 17). Ubi sunt illi, qui di-
cunt hominem proprio arbitrio regi? Ubi sunt illi,
qui dicunt, quod a nobis bonum inchoare possimus?
Nequaquam illud credere debemus, quia nec cogita-
re, quanto minus perficere valemus, nisi ipso Domino
donante. Ergo, si Domini gratia largiente bonum opus
peregiseris, et ea, quæ beatitudini tuæ scripsi, perfe-
ceris, non tuis viribus, non tuis meritis hoc tribuas,
sed illi qui in te operatur et velle et perficere pro
bona voluntate, cui est honor et potestas, et impe-
rium per infinita sæcula sæculorum. Amen.

ANNO DOMINI DCCCCLXV.

SANCTUS BRUNO

COLONIENSIS ARCHIEPISCOPUS

NOTITIA HISTORICA IN SANCTUM BRUNONEM

(Apud Fabric. Bibl. med. et inf. Lat.)

BRUNO, Henrici Aucupis filius et Othonis Magni imperatoris frater, Coloniensis, ab anno Christi 953 ad 965 archiepiscopus. Huic *commentarios in Pentateuchum* alii tribuunt, quales habentur editi sub nomine Brunonis Herbipolensis, et de quo jam dixi, Astensis. Sixtus vero Senensis lib. iv Biblioth. s., pag. 270, testatur in Bibliotheca Bononiensi Prædicatorum exstare ms. hujus Brunonis *Commentarium in quatuor Evangelia*, quo testatur se illa post Pentateuchum Moysis, ut nova veteribus jungeret, illustrasse.

VITA SANCTI BRUNONIS

AUCTORE RUOTGERO CLERICO COLONIENSI.

(Apud Pertz, Monumenta Germaniæ historica. — Script. tom. IV, p. 252.)

Vitam Brunonis optimi viri, animo factisque ad Ottonis fratris magnitudinem proxime accedentis,